

²¹Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. ²²Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. ²³Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.

Feltámadás hitében élő Gyülekezet!

Minden Húsvét hétfőn elindulunk egy kis túrára. Ha a távolságot nézzük, akkor tényleg nem is vészesen hosszúra, alig több mint 11 km-es útra. Sőt, nem is egyedül megyünk, mindig akad társaság is. Ilyenkor sok minden kavarog az emberben. Még ott van az elmúlt hét, vagy hetek nyüzsgésének, hétköznapiaink kavalkádja. Bennünk van még Nagypéntek mélységes csendje és a tegnapi örömteli kiáltás: „Feltámadt! Valóban feltámadt!”. Ugyanakkor megjelennek a holnap terhei, kérdései és bizonytalanságai is. Sok minden kavarog és vinne magával és bár meg akarok ragadni valamit, hogy erősen és biztosan tartson mégis azon kapom magam, hogy alig tudok figyelni a velem haladó hangjára.

Az Emmaus felé igyekvő tanítványokkal vezet ez az út minden Húsvét hétfőn az evangélium ígéje által. Nekünk pedig nagy szükségünk van erre a kis túrára. Mert ugyan kilométerben, vagy az értelem útját tekintve nem hosszú az út, de tapasztalatom szerint a hitünket tekintve, még jó néhány kilométer van előttünk. Akár csak a korinthusi gyülekezet esetében, akiknek Pál, alapigénket is tartalmazó, levelét írja. Számunkra, a tanítványok felé és a korinthusi gyülekezet számára is szólt az örömhír: „Feltámadt! Valóban feltámadt!”. Ez az evangélium pedig élővé is vált, hitték, illetve hisszük és vallották, valamint valljuk, hogy Krisztus feltámadt a halálból. Győzött!

Itt azonban sokszor megállunk, ahogyan azt ők is tették, mert ahogyan az ő, úgy a mi hitünknek is meg kell küzdenie, bizalommal kell fogadnia mindazt, ami ebből következik ígéret szerint. Mégpedig azt, ami alapigénkben is hangzik: „*úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek*”. Ennek hitébe azonban úgy tűnt, hogy nem tudnak behelyezkedni. Meg volt a Jézusnak még a saját életükbe való visszatérésébe vetett hitük és ezzel kapcsolatos reménységeik, hitték Krisztus feltámadását, azonban a saját, életre való feltámasztásukkal már nehezen tudtak mit kezdeni.

Vannak emmausi útjaink ma is. De a Szentírásban is többször találkozunk olyan utakkal, amik alakalmával fel kellett ismerniük a rajtuk haladóknak a velük vándorlót és az ő igazságát. Gondoljunk például Pál damaszkuszi útjára, Jónás utazására Ninivéig, Illés, vagy éppen Jeremiás próféta küzdelmeire, vagy éppen az Egyiptomból a pusztába, majd a pusztából az Ígéret földjére történő szabadítás útját.

Két hete valóban kirándulni voltunk. A túra közben azonban a fiúk elfáradtak, ám a sziklacsúcsot nagyon el akarták érni. Először jöttek a szokásos körök az elfáradt lábakról, ám végül kitalálták a megoldást. Kinevezték csúcsnak az egyik út közbe eső tetszetősen magas sziklát és ezzel részükről teljesített volt a cél elérése.

Ahogyan az iménti bibliai példákban az utakon járók, vagy éppen a korinthusi gyülekezet, úgy mi is sokszor torpanunk meg és kapaszkodunk bele egy-egy általunk kreált reménységbe, ami épp elérhetőnek és könnyen elfogadhatónak tűnik.

Húsvét ünnepének második napján az ige azonban nem kevesebbet ad elénk, mint saját örök életre való feltámadásunk kérdését. Megkérdezhetném, hogy hiszed-e, hogy Isten feltámaszt téged is az örök életre, de ez már megtörtént mai istentiszteletünkön. Az Apostoli hitvallásban így vallottunk erről: „*Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét, bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet.*” Nem csak Krisztus feltámadására vonatkozik a hitvallásunk! Néhány olyan sarkalatos pontját foglaljuk itt össze hitünknek, amiről gyakran szívesen elfelejtkezünk, hallgatunk, mert mi magunk is nehezen tudunk vele mit kezdeni. Egyszerűbb tehát hallgatni.

Hallgatunk. Sajnos igen sok témával kapcsolatban és igen sok szituációban hallgatunk. Sokszor hangzik, egyfajta öngazolásként is, hogy a „bölc ember hallgat”, ami így elég megtévesztő. Helyesebb lenne úgy fogalmaznunk, hogy a bölc ember meghallgat. Meghallgat és csak utána szól, vagy cselekedik. Az, aki csak hallgat, az inkább ravaszodik, elhallgat, vagy ha sarkos akarok lenni, akkor gyáván megfutamodik. A hallgatás azonban sok területen egyre jellemzőbb. Hallgatunk a családban, kapcsolatainkban, míg nem egyszer csak kirobban belőlünk minden. Hallgatunk a társadalomban, mert félreértelmezzük a szelídség, a béke és a szeretet fogalmát és bár morgunk, mégis cinkosokká válunk. Nem merünk megszólalni mások előtt, nem merünk megszólalni magunk előtt és nem merünk megszólalni az Isten előtt sem. Hallgatunk és így elhallgatunk nagyon sok mindent. Pedig nem ezt a küldetést kaptuk! Nem az

evangélium elhallgatására hívott el minket az Úr! Nem ezért küldi hozzánk a Szentlelket! A világ sokszor próbálja erre felé terelgetni az egyházat, a hívő embert: szolgálj, vigasztalj, adminisztrálj, az ige pedig maradjon a háttérben valami szent és misztikus titokként, csak csendesen. Ne bolygassuk, hogy az se bolygasson minket!

Aztán időnként mégis hangzik egy-egy nagy kiáltás „Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!”. De csak megkondulnak ezek a szavak az üres csendben, vagy éppen elnyeli őket a bábeli hangzavar? Lehetséges, de csak akkor, ha nincs tartalma, nincs oka, nincs minket gyökeresen formáló ereje ennek a jó hírnék. A kérdés tehát, hogy számodra mit jelent, hogy Krisztus feltámadt? Te hiszed-e, hogy Krisztus az örök életre, az életre való feltámadásra készített neked utat?

Ma, amikor a halál kapcsán is inkább csak részvételt bólogatunk, nem csak szavakat, de gondolatokat se találva meredünk magunk elé, akkor vajon mit érzünk szívünk legbelső szobájában a feltámadás igéinek kapcsán?

Pál apostol leveleiben sokszor tanítja a gyülekezeteket. Használja a zsidó írásértelmezésről és törvényekről szerzett tudását, retorikai ismereteit, a görög filozófusok logikai érveléseit és a tanítványok tanúságtételeit. Most is sok rétüen támasztja alá mondandóját, de nem egy tudományos érvelési rendszer segítségével. A Jézus Krisztustól kapott kijelentés és Pál saját hitvallása alapján ír a gyülekezetnek. Nem mintha ne tudna komoly teológiai összefüggésekkel érvelni - ember és Emberfia, vagy akár az egyszeri és tökéletes áldozat kapcsán - de tudja, hogy nem az ismeret az, ami hiányzik.

Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Ádám, azaz az Ember, vagyis az emberiség a halállal kikerülhetetlenül szembe kell, hogy nézzen. Nem kerülheti el. Ez a következménye az ember Istentől elszakadt állapotának. De a halál nem a mű végi lezáró akkord. Az csak egy rövid, kegyelmi időnek, a földi életnek a vége. Része volt benne az Emberfiának, Krisztusnak is. Ez alatt a kegyelmi idő alatt azonban van lehetőség felismerni és hitvallást tenni a melléd szegülőről. Leborulva kiáltani, hogy Krisztus valóban feltámadt érted! Felismerni, hogy ő valóban utat és helyet készített neked! Mert ahogyan Pál is leszögezi: ugyan az Istentől elszakadottság okán mindenki meghal, de a Krisztusért, mindenkinek élete van.

És ugyan Pál nagyon hangsúlyosan aláhúzza azt, hogy mindenki felé szól a feltámadás, de azt is, hogy nem mindenki életre, hanem van, aki a kárhozatra támad fel.

Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.

Mindenki feltámad az örök életre, aki Krisztusé. Nem véletlen, hogy Luther Márton számára is annyira fontos volt és gyakran ismételte önmagának is biztatásként, hogy meg van keresztelve és, hogy ő Krisztusé. Nem mantraként kell ezt ismételnünk, hanem erős hittel kell belekapaszkodnunk, mert akkor bármi jön, bármi próbál elszakítani te tudhatod, hogy nem fog tudni kiragadni ebből a kegyelemből. Az én Megváltóm él – hiszek benne, bízom benne és igéjében – tehát, ha Jézus él, ha vallom, hogy Ő feltámadt, akkor azt is ugyanilyen bizonyossággal vallhatom, hogy én is Vele élek. Ahogyan János evangéliumában a 11. fejezetben olvassuk Jézus szavait: *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha.*

Nélküle nem megy. Nélküle nincs utunk a mi Mennyei Atyánkhoz. De Vele, Átala, Érte életed van Istennél.

Ezt nem lehet csak töredékesen vallani. Nem mondhatod, hogy egy részét el tudod fogadni, de egy részéről mást gondolsz. Ha saját sziklacsúcsokat akarsz kreálni a hitedben, akkor nem Krisztust valod megváltó Uradnak. A töredékes kép nem fog összeállni.

Még a böjti időszakban meséltem a számítógépemről, melyet teljesen újra kellett telepítenem ahhoz, hogy működjön. Még előtte próbáltam róla kimenteni egy fényképet, de a program kiírta, hogy „A kép részben, vagy egészben sérült, azt nem lehet megjeleníteni.”

Ne hagyj, hogy a te hited is ilyen részben, vagy egészben sérült legyen!

Nem érted Isten akaratát? Félsz az Ő kegyelmébe teljesen lehelyezni az életed? Még nem látod tisztán az emmausi úton melléd szegülőt?

Hát kezdj el vele beszélgetni, ahogy a tanítványok tették! Imádkozz egyszerűen, minden kérdéssel, félelmeddel, elgyötörtségeddel és örömmel! Engedd, hogy felismertesse veled, hogy te hozzá tartozol és akkor tudni fogod, hogy a feltámadásban is hozzá tartozol.

Ahogy Pál írja a Rómaiakhoz írt levele 6. fejezetében: *A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele feltámadásának hasonlóságában is.*

Ne hallgass hát se az Úr, se az emberek előtt! Legyen biztos és erőteljes a kiáltásod az örömhírről, legyen hangos a te hitvallásod is: Krisztus feltámad, valóban feltámadt és én is élek Vele! Ámen!